

Hopen op moed van de Tweede Kamer

Regeren is vooruitzien. Zo luidt het spreekwoord althans. De praktijk is vaak weerbarstiger. Eén van de grootste knelpunten waar de maatschappij zich de komende decennia voor geplaatst ziet, is de toenemende vraag naar zorg. Om in deze toenemende zorgvraag te voorzien, is veel meer personeel in de zorg nodig. En dat personeel is er niet. Zelfs als alle schoolverlaters voor de zorg zouden kiezen, is dat niet genoeg om in het huidige zorgstelsel de vraag zorg te kunnen beantwoorden. We moeten dus anders gaan denken en handelen om de mensen die onze huidige welvaartsstaat hebben opgebouwd te kunnen ondersteunen en verzorgen. Iedereen is het erover eens dat informele zorg in de familiesfeer één van de mogelijke oplossingen is voor dit knelpunt: de mantelzorg. Als je je daarnaast bedenkt dat er een tekort van dertigduizend plaatsen in de huidige verpleeg- en verzorgingshuizen voorspeld is, dan weten we gezamenlijk ook dat deze er niet 'even' bij gebouwd zullen worden.

Gelukkig zijn veel mensen bereid om een grote rol te vervullen in de zorg voor dierbaren. Om overbelasting van mantelzorgers te voorkomen, is optimale ondersteuning van hen belangrijk. Uit vele onderzoeken blijkt dat reis- en regeltijd behoorlijk belastend zijn voor mantelzorgers. Deze reis- en regeltijd kan fors afnemen als de zorgbehoefte ouders dicht bij hun mantelzorgende kinderen gaan wonen. Het helpt deze kinderen nog

Elke gemeente moet nu regelingen ontwerpen voor afwijkingen van bestemmingsplannen

meer, als zij dit al gaan doen vóór hun zorgvraag toeneemt. Anno 2009 willen ouders, kinderen en kleinkinderen privacy. Veel mensen zijn dan ook bereid om een schuur tot extra woning te verbouwen of om een kant-en-klare verplaatsbare mantelzorgwoning in de tuin te zetten. Een win-winsituatie voor beide partijen, zou je zo zeggen. Door het sociale netwerk zal de vraag naar betaalde zorg afnemen, mantelzorgende familieleden worden ontlast. Regeren is toch vooruitzien...

Vele huishoudens hebben de afgelopen jaren geprobeerd dergelijke oplossingen te realiseren. Zij liepen hierbij tegen vele muren op, vooral rond bouwvergunningen. Zelfs als zij beloofden de omgebouwde schuur weer in de oude staat terug te brengen na het wegvallen van de zorgvraag of de mantelzorgwoning door te plaatsen naar een andere tuin, ontstonden vele knelpunten. Op dit moment staan er vijf bewoonde mantelzorgwoningen, waarvoor het verkrijgen van de bouwvergunning he-

laas vaak jarenlang duurde. Daarnaast lopen er nog vele procedures. Omdat de landelijke en gemeentelijke regelgeving niet goed voorziet in dit soort maatschappelijke knelpunten, heeft minister Cramer aan de Tweede Kamer voorgesteld om aan- en bijbouw ten behoeve van mantelzorg vergunningvrij te maken. In april had een ruime meerderheid van de Tweede Kamer daar nog op aangedrongen. Het voorstel van Cramer was onderdeel van een veel bredere regeling om aan- en bijbouwen in de achtertuin makkelijker te maken. In de Tweede Kamer is deze brede regeling gesneuveld. In plaats van dat Kamerleden de regeling amendeerden, hebben zij bepaald dat bestemmingsplannen altijd leidend blijven. Dat leidt weliswaar tot vereenvoudiging van de procedures, maar het heeft er toch veel van weg dat het kind met het badwater is weggegooid. Elke gemeente moet nu zelf regelingen gaan ontwerpen rond afwijkingen van bestemmingsplannen, een jarenlang ambtelijk proces, met helaas waarschijnlijk veel nieuwe bureaucratie als resultaat. De werkdruk van de Kamerleden, die op de laatste dag voor het zomerreces over vele moties en wetten moesten stemmen, is ongetwijfeld debet geweest aan dit besluit. Nu maar hopen dat de Kamer de moed heeft om dit 'ongelukje' te erkennen en alsnog snel tot een landelijke regeling te komen om aan- en bijbouwen ten behoeve van mantelzorg echt gemakkelijk te maken.